

A close-up, low-angle photograph of a woman's face and neck. She has bright red lipstick and is wearing a red scarf with a white geometric pattern. The lighting is dramatic, with strong highlights on her lips and neck, and deep shadows elsewhere. The background is dark and out of focus.

festivalové listy

53. Mezinárodní
festival poezie

3. číslo
21. října 2017

I cesta může být cíl

Aleš Linduška

Mezinárodní festival poezie je u konce, každá cesta má svůj cíl. A já musím vzpomenout na fenomén meziříčské hudební poetiky, který mě provází už od základky. Legendární kapela z našeho města Mňága a Žďorp letos oslavila 30 let na proslulém hudebním festivalu Valašský špalíček. Na nádvoří zámku, v jehož sklepení se recituje, Petr Fiala zpíval jako o život své nápadité existenciální texty a já ho v jednom rozhovoru chválil, že zrají jak víno. „Nebe, peklo, ráj, kam tě duše dám,“ zní na nejznámějším albu Made in Valmez a já říkám díky, Petře Fialo. Jestli je někdo z Valmezu mezinárodní osobnost a nehraje zrovna tenis, je to právě frontman Mňágy, jehož poetické texty poslouchají napříč generacemi jak Slováci, tak Moraváci až v Praze.

Kde se zrodil neúnavný bard, jehož koncerty tolik baví, z kdysi plachého meziříčského gympláka, který se před válkou nechal zachránit „modrou“ knížkou? „Já chci žít jen ve snu,“ ozývá se z bedýnek mého počítače, a zatímco hraje legendární album, dávám za pravdu Petrovi, že žije splněný sen. Alternativní rock Mňágy by bez jeho textů nebyl tím, co poslouchala většina mé generace jako vysvobození z marasmu devadesátých let, kdy se rychle rozplynula euforie ze „sametovky“. „Obyčejný život v šestém poschodí, každý to zná, kdo se blbě narodí,“ dozpíval Fiala a já, panelákové dítě, zpívám s ním. Když teď

po těch letech chceme jen „svatej klid, a co jinýho máme chtít,“ nedostaneme už z hlavy tóny krásně vtíravého saxofonu kapely, která měla kdysi v tomto zámku svou zkušebnu.

„V týchle době budeme všichni šťastní,“ zpívám dál spolu s albem Made in Valmez a snažím se nepodléhat všeobecné povolební euforii či depresi, jak chcete. Je pravda, že tyto texty trochu konvenují s tím už téměř listopadovým počasím za okny, ale „dokonale symetricky šťastné krychle“ jsou tu s námi pořád a s krásnou ironií se mi daří tu podzimní melancholii nechat za sebou. Optimistické a durové tóny saxofonu mě přenášejí ke světlé budoucnosti privatizací, reforem a doby bez velké poezie. A vracím se k tomu, proč jsme tady a co je zadarmo. „Lidé stojí ve frontě na štěstí a já se ptám kdy, no na svatého Dyndy, tak letím za tebou s nakřáplou dušičkou...“ Nejsou to verše na velká literární ocenění, ale jsou naše a bez nich by se nestal ten ostravsky chacharský název města Valmez tak populárním, „Mezříč“ už zůstal asi napořád městem minulých století.

„Snad jsme kdysi všichni chtěli něco změnit, já, to už si nevzpomínám,“ a na prahu čtyřicítky znovu zpívám dál obehnanou a nestárnoucí desku. Tklivé tóny kytary a saxofonu mě vedou a já jsem rád za to město na soutoku Bečev, kde jsem tak pevně zakořenil. Do

města, které hrdě nese jizvy minulosti a nazývá se městem kultury s vůní dézácké benzolky. Ten Mezříč je ale opravdu výjimečný, jinak bychom se na festivalu poezie nepotkávali každý rok, je to valašská perla i se všemi těmi vadami na kráse. Petr Fiala svými texty předznamenal to, co nás trápí dodnes. Lidem dokázal jednoduše připomenout, že plná lednička ke štěstí nestačí, a znějí znovu verše Made in Valmez o nešťastných studentských láskách. A není láska to, co stále chybí nejen dětem?

Je to poetika Petrových textů, ale jste to i vy, přátelé poezie, co mi dělá radost. Spolu s Mňágou si můžete zazpívat na dalším albu, že „i cesta může být cíl,“ ani my jsme z té cesty totiž našťestí zatím nesešli. Až si při loučení s naším Mezříčem pustíte do uší tóny Mňágy, přejde vás nakonec i ten největší smutek z loučení, protože naše cesta vede k dalším setkáním, naše cesta má svůj cíl. Za ten Vám chci všem poděkovat, i za to nadšení a nasazení v našem žerotínském sklepení, kterému hrdě říkáme M-klub, kde jsem jako student hrdě tahal bedny místním kapelám. „Jako je sama skála, jako je prázdná duha...“, zkusím se prokopat ven,“ loučím se veršem hitu Made in Valmez a přeji nám všem, abychom v tom pokračovali. My se přece stále „zkoušíme prokopat ven“ a za to nám patří potlesk. Nám všem.

A zase ta recitace!

Erik Zabrucký

Když jsem ráno přicházel k zámku, už z větší vzdálenosti jsem slyšel hlasy recitátorů. Myslíte si, že to není možné? Je. Recitátoři si totiž pod klenbami podlouhí zkoušeli, jak budou před diváky již za pár minut prezentovat to, co svým textem chtějí říct. Přišel jsem do redakce, vzal si pití a rovnou jsem si to namířil do M-klubu. S nadšením jsem otvíral notebook, abych si mohl zapisovat každou nepatrnost o těch lepších, kteří si včera vybojovali postup do druhého kola.

Světla najednou zhasla a na scéně se objevila první recitátorka, Veronika Mészárosová. Ačkoli mě v prvním kole nezaujala, dnes mi připadalo, jako by se pro zaujetí publika nechala inspirovat včerejším výkonem Stanislava Nemravy. Taková show to nebyla, ale součástí jejího výstupu byly hudební nástroje. No, spíš rytmické nástroje, které doplňovaly recitovaný text. I přes veškerou její snahu, kterou doplnila recitací v postoji sochy Svobody držící dřevěný klacek, jenž měl zpodobňovat oheň, a cyklicky se opakujícím zvyšováním hlasu, mi v jejím výstupu něco chybělo.

Ani na sobotní přehlídce recitátorů nechyběla fenka Fixie, která si při recitaci Natálie Hamadejové pořádně zahekala. Příčina nebyla jasná, ale rozproudilo to diskuzi mezi mnou, kolegyní Adélou a panem Nemravou, který seděl v naší blízkosti. Že by se pejsek nudil? Nebo to byl spíše projev kladných emocí? Na pravou příčinu hekání jsme nakonec nepřišli.

Nikdy jsem nezažil, aby recitátor v jednom výstupu přednesl text dvěma jazyky najednou. Tuto novou

zkušenost mi přinesla až soutěžící Dagmar Franková, jejíž projev se mi v prvním kole docela líbil. Ani dnes to nebylo špatné, až na přehnané máchání rukama, kterému se odborně říká nadměrná gestikulace. Porotci se s jejím záměrem natáhnout text tím, že jej odrecitovala ve dvou jazycích, neztotožnili. I já jsem přemýšlel, jaký to má význam. Nepřišel jsem na to. Já, spoluredaktorka Adéla ani pan Nemrava. Nepřišli jsme na to.

Můj zájem vzbudila recitátorka Jasmina Jakalová, jejíž výstup v sobě měl to, co by pravá svěží recitace měla mít. Ve svém projevu se zabývala problematikou toho, jak říct hlupákovi, že je hlupák. Vzala to za správný konec a obecenstvo s ní bylo nadmíru spokojené.

Je to tady. Na pódium vchází v jiném společenském oděvu než včera. Těšil jsem se na Davida Červenáka už jen z důvodu, že na nás vychrstne emoce a prožití textu. Je pravda, že včera to mírně přestřelil, ale i tak to byl obrovský zážitek. Dnes si zarecitoval text o zamilovaném dentistovi. Nechybělo tomu vlastně nic. Byl to zase zážitek, na který budu dlouho vzpomínat. David již pro mě není recitátorem, ale hercem.

Čas ubíhá, zatímco se na pódiu odehrává vystoupení Matěje Veličky. Za použití rolničků a výrazné gestikulace hraje loutku, která je sevřená do útrap toho, co je její povinností – máchat rukama a nohama tak, jak si přejí druzí. Včera i dnes si skvěle hrál s hlasem a mimikou, proto i na jeho vystoupení budu s radostí vzpomínat.

Proběhlo pár dalších recitací, u kterých jsem při pohledu na rozpláclo Fixie na podlaze zavíral víčka očí a poslouchal jen umělecky

přednášené verše, v kterých jsem se postupně ztrácel a znovu nacházel. Moji pozornost přitáhla až Alex Madová, která recitovala Babu Jagu. Ačkoli byl dle mého názoru její včerejší výstup na vyšší úrovni, dnes to také mělo jistou kvalitu. Jen kdyby recitátorka trochu zvýšila hlasitost své promluvy.

Ve druhém bloku druhého kola dále stojí za zmínku vynikající Marian Gajdoš. Včerejší vystoupení bylo pěkné, pro mě ovšem těžce pochopitelné. Dnes ale přerval všechny texty na zamyšlenou, které ostatní předváděli. Pan Gajdoš si vybral výborný text přímo sobě na tělo, takže když spustil, jen jsem se se zatajeným dechem zaposlouchal do úžasného vyprávění. Když starší účinkující vypráví o svém dětství, dostává to úplně jiný rozměr, než když slýcháte takové příběhy od recitujících adolescentů. Po úkloně si tento zkušený recitátor vysloužil jeden z nejdelších potlesků festivalu a porota to samozřejmě náležitě ocenila.

Možná okouzlením z toho, jak jednoduše, a přesto úžasně přednesl svůj text soutěžící Marian Gajdoš, se mi další recitace zdály příliš jednotvárné. Recitátoři neustále střídali výbuchy vzteku s šepotem, což mě už nudilo. Nepřišli s ničím ojedinělým. Neříkám, že recitovali špatně, ale když stejný druh promluvy slyšíte několikrát po sobě, ztrácíte zájem o ty lidi, příběhy i výrazy.

Po konci druhého bloku odcházím do redakce a štafetu za mě přebírá kolegyně Adélka. Nabízí se otázka, kdo vyhraje? Máte dvě možnosti. Buď budete škrtat, počítat a sčítat body, nebo si jako já plni zvědavosti počkáte na večerní vyhlášení vítězů

Veronika Mészárosová při přednesu *Ohnivého znamení*

Jiříkovo vidění Namažeme školu špekem – reloaded

Jiří Jurečka

Festival poezie je doménou kultivovaného umění. Vznešeného, hlubokomyslného, vizionářského, nebo alespoň pořádně inteligentního. A tohle já tak nemůžu nechat. Svět musí být vyvážený, a kde příliš sebevědomě poletuje vznešená múza, občas na ni prostě spadne strop. A utrhne se potrubí od záchodu, který byl v prvním patře, a teče to všude. Ano, pochopili jste správně, připravil jsem si pro vás druhý díl ukázek dětské folklorní poezie z knihy Namažeme školu špekem.

Včera už jste si mohli trochu počíst a určitě hodně z vás přemýšlí, proč se těmhle primitivním (případně primitivním a sprostým) průpovědkám proboha říká folklor. Tak

jaké jsou hlavní znaky folkloru? Vědci se na nich, pochopitelně, neshodnou, ale někteří se shodnou například na těchto: 1) téměř výhradně ústní podání, 2) kolektivní autorství (autor není známý a texty, případně nápěvy se průběžně proměňují), 3) neoficialita (tradiuje se v soukromí, obvykle se nepředvádí veřejně), a s třetím bodem souvisí 4) ztrácí se rozdíl mezi umělcem a divákem, jsou prakticky rovnocenní. Zkuste si uvedené ukázky porovnat s vlastní zkušeností z dětství a posuďte sami.

Tak pojďme na to. Začínám úplně primitivními dvojveršími, která neznamenaají prakticky nic, snad jen hru se slovy a někdy drobnou urážku, ale i takové útvary v tradičním lidovém folkloru někdy najdete:

*Už troubějí, už troubějí,
na horách je Lenin.
Dobrá voda ze záchoda,
kdo ju pije, dlúho žije.*

Možná nejbliž k tradičnímu folkloru mají novodobá rozpočítadla, která i dnes přece mají stále stejnou funkci: Čáp letí přes hory, v prdeli má brambory, kolik jich tam asi má? – A rozpočítáváme. Ano, rozpočítadla ze sběrů Františka Bartoše jsou obvykle trochu roztomilejší, ale i takováto blbá se tam občas najdou.

Současné dětské popěvky často přebírají formu lidové písně nebo ji přímo parodují. Jistě si na některé

z nich vzpomenete, taky jste si je ve škole zpívali, a třeba připojíte vlastní verzi některých veršů. To je totiž další typický znak lidové předávané (folklorní) poezie, že má řadu variant, jak si ji každý další „distributor“ upraví nebo zkomolí:

*My sme Valaši,
jedna rodina,
serem na školu,
jdeme do kina.*

*Skákal pes přes oves,
přes minové pole,
šel za ním esesák,
řekl mu, ty vole.
Já jsem vůl, ty jsi vůl,
my jsme oba volí,
protože skácame
po minovém poli.*

*Nedaleko od Řáholce
jezdí Rumcajs na motorce,
černé gumy má, to musí byť mašina.
Takú motorku mám taky,
co má jméno Kawasaki.*

*Prší, prší, jen se leje,
Vinetou se z okna směje,
Old Shatterhand na dvorku
Opravuje motorku.*

*Sedí mucha na stěně,
na stěně, na stěně,
sedí mucha na stěně,
sedí a spí.
Vezmeme plácačku,
mucha je na sračku,
sedí mucha na stěně,
sedí a spí.*

Děti mají ve velké oblibě také nekonečné písně, tuhle určitě znáte:

*Pes jitrničku sežral
docela maličkou,
čapl ho při tom kuchař,
klepl ho paličkou.
Plakali všichni psové
a kopali mu hrob,
na desce mramorové
stál nápis těchto slov:
Pes jitrničku sežral...*

Časté jsou i inspirace současnou populární písní, ty ale časem zánikají, protože fungují jen tak dlouho, dokud je parodovaná píseň všeobecně známá. Příklad? *Chytíla jsem na pasece syfilis, / protože jsem Vondráčková z Kobylis, / zůstane se mnou a já s ním, / pomalu jím celou Prahu nakazím.*

Ale pojďme dále, tady je další notoricky známý kousek:

*Našel to dědeček, našel to v lese,
napích to na hůlku, domů to nese.
Babička myslela, že jsou to houby,
dala to na pekáč, šup s tím do trouby.
Dětičky papaly a byly zticha,
protože dostaly bolení břicha.
Dědku, ty pitomče, není ti rovno,
nebyly to houby, bylo to hovno.*

Á propos, to hovno. Význačným, přímo kruciálním rysem současné dětské folklorní poezie je vulgarita jako hlavní zdroj humoru. Děti jsou proti dospělým prostě ještě poměrně přímočaré a intelektuální humor s jemnými nuancemi je dosud příliš neoslovuje. Když je něco sprosté, je to samozřejmě vtipné, to se rozumí samo sebou. Najdou se určitě i výjimky, například tzv. pseudothrillery, které navozují stupňující se napětí, jež je následně neukojeno:

*Pod temným mostem
postava bledá
vytáhne nůž...
a ukrojí si chleba.*

Vulgarita, zvláště spojená s právě objeňovaným sexuálním, děti ovšem přitahuje zcela magicky a neodolatelně. A nutno říci, že se s tím naše děti, s prominutím, opravdu „neserou“. K ještě téměř slušným kouskům patří

*Ančí, Ančí,
prsa ti tančí,
čekám tě za chatou
s prdelí nahatou.*

Pak se postupně přitvrzuje:

*Holka modrooká,
nesedávej vedle kluka,
kluk má v gatích velký zvíře,
než se nadáš, máš ho v díře.*

Případně *Chceš-li ustávat s tvrdým ptákem, postříkej ho Lybar lakem.* (Což mě vede k úvaze, jestli vlastně ještě Lybar lak existuje.)
Nebo případně vychytraleji

*Přišel k nám Brandeburák
a měl metr dlouhý plášť.
Holky z něj měly jundu,
zakrejvaly před ním tvář.*

Má vrozená cudnost mi nedovolí, abych zde zveřejnil ty ukázky, které jsou opravdu ostré. Kdo chce, najde je v knížce. Abych ale děti tolik neostouzel, mají i na víc. Občas je baví třeba i docela hezká a hravá nonsensová poezie. Takže na závěr si dáme něco trochu méně prvoplánového:

*Jede šině po mašině,
vagón kouká z prasete.
Lístek štípe konduktéra,
ptá se ho: „Kam jedete?“*

*Na kopečku v kostelíčku
zvoní zvonek zvoníka
a v zatáčce u hospody
vede tulák četníka.*

*My jsme kluci jako buci,
my se školou nepečem,
uděláme revoluci,
rádi odtad utečem.*

*A ty páni učitelé,
ty už na nás neberou.
Namažeme školu špekem,
myši nám ji sežerou.*

Rozhovory po prvním kole

Adéla Juráňová
Erik Zabrucký

Po prvním kole recitační soutěže se nám s Erikem podařilo odchytnout soutěžící, kteří nejvíce zaujali naši pozornost. Občas to bylo trochu jako nahánění drůbeže, neb se nám soutěžící o přestávce vždy rozprchli z místnosti a my u sebe neměli žádný chutný zob, kterým bychom je nalákali k nám. Mám dokonce dojem, že vlastně ani netušili, proč je vyslycháme.

První se nám podařilo polapit Davida Červeňáka. Žel bůh jsme nebyli vybaveni žádným nahrávacím zařízením, takže zcela přesně slova Davida ani ostatních zpovídáných nemůžu uvést. Snad mě neukřižujete za lehkou nepřesnost.

Davide, měl jsi trému?

Vlastně ani ne. Jsem už delší dobou členem ochotnické scény. Nebyl jsem nervózní, ale cítil jsem větší respekt k porotcům než jinde.

Jsi spokojený s hodnocením?

Ano, jsem.

Jak se učíš texty?

No, texty se neučím. Mám je prostě v hlavě a postupem času do nich přidávám nebo z nich odebíráám různé prvky podle toho, co se mi zrovna líbí. Tento text („Vemte to za mě“ od Pavla Novotného) znám už rok a přednášel jsem jej i na Wolkrově Prostějově. Textů mám více, kupříkladu ještě od Jiřího Žáčka „Hledám tátu“. Ten je také moc pěkný.

Po Davidovi jsme zamířili za Tobiášem Nevřivou, který svým přednesem rozesmál celý sál. Zcela ne-

David Červeňák při recitaci ve druhém kole

vinné dítě plné dobra se probudilo v každém z nás, když jeho hlas zaplňoval malou podzemní místnost.

Tobiáši, jak se ti tady líbí?

Abych pravdu řekl, je tady dost dobré publikum. Nejlepší je tady ale Fixie. V klidu prochází po pódiu a chodí mezi židličkami, úplně tady dělá jinou atmosféru! Takovou uvolněnější a příjemnější. Není to tady takové strojené a člověk se zde cítí příjemně.

Ano, Fixie je takový klidový element. A co hodnocení, jsi spokojený?

Ano, určitě. Vlastně to pro mě je docela novinka, že porotci zvedají čísla. To jsem ještě nikde nepotkal.

Co říkáš na ValMez?

Je tady docela mrtvo. Nemohli jsme najít žádnou hospodu, bar nebo Nonstop. Nakonec jsme zabloudili do nějaké hospody, ale tam to bylo až moc nóbl. Tady není nic pro studenty, kteří si chtějí večer vyrazit.

Ukončili jsme rozhovor s Tobiášem ještě tím, že jsme mu pochvá-

lili jeho skvělé vystoupení, na což zareagoval chválou na účet Erika a jeho předskokanské recitace. Popřáli jsme mu hodně štěstí a vydali se na odchyt někoho dalšího. Poslední lovecká trofej, jejíž hlavu jsme si však na zeď nevyvěsili, byla Eva Hadravová.

Zdravím, Evi, co si myslíš o svém výkonu?

Dokázala bych si zpětně spoustu věcí vytknout!

Hodnocení ti lichotí, či naopak?

Rozhodně mě mile překvapilo.

Pokolikáté tady jsi?

Počtvrté nebo popáté. Jezdím sem pravidelně. A co se trémy týče... Mám takovou zvláštní trému. Když mám jít na pódium, tak se „těšobojím“. S prvním slovem to ale ze mě spadne a vlastně je to ten druh trémy, pro který sem jezdím.

Rozloučili jsme se s Evou a popřáli jí hodně štěstí. Další recitátory se nám odchytnout nepodařilo. Příště si vezmeme asi nějakou návnadu, aby lov dopadl úspěšněji.

V kůži recitátora

Erik Zabrucký

Čtrnáct dní před začátkem festivalu jsem byl požádán, jestli bych na něm nemohl splnit funkci jednoho z předrecitátorů. S radostí jsem nabídku přijal a těšil se z toho, že svůj text opět mohu přenést dál, na nové diváky.

Hledal jsem, seč mi síly stačily, ale marně. Ten papír, kde byl napsán a následně proškrtán můj text, nejspíš zmizel. Nervózně jsem prohledával šuplíky v naději, že právě teď v haldách papírů zvednu to, co tak dlouho horlivě hledám. Tento okamžik nepřicházel. Ještě že máme internet a já si pamatoval, jaký název nesl můj oblíbený textík. Otevřel jsem svůj notebook a nařukal do klávesnice „Mimořádná linka Praha-Děčín“. Naštěstí mi strejda Google pomohl nalézt to, co jsem ztratil.

O týden později jsem dostal nabídku pracovat tady jako mladý redaktor. Se zvědavostí jsem nabídku přijal. Funguji tedy na festivalu jako recitující redaktor. Dobře, předrecitující redaktor.

Za úderů zvonu jsem přicházel po ulici k zámku. Bylo osm hodin ráno a já se snažil dostat do-

vnitř. Má snaha skončila tím, že jsem chytl kliku redakce a potáhl ji k sobě. Dveře se ovšem nepohnuly. Bylo zamčeno. Proto jsem musel počkat na svou kolegyni, která měla klíč. Ta se blížila po ulici v lehké ranní mlze, která pomalu mizela neznámo kam. Pozdravila, vytáhla z tašky klíč, vsunula ho do zámku, pootočila jím a dveře se otevřely.

Odhodil jsem všechny věci a šel jsem se psychicky připravovat na můj nesoutěžní, leč pro mě důležitý výstup. Když odbíjela devátá hodina, proběhl krátký úvod před recitacemi. Poté přišel čas předrecitátorů. Nejprve přede mnou předstoupila slečna, jejíž text mě nezačal možná jen proto, že jsem měl knedlík v krku a slyšel jsem hlasité bušení svého srdce. A najednou zaznělo: „Recituje Erik Zabrucký.“

Zvedl jsem se ze židle a pomalými kroky procházel kolem větší obsazených židlí na pódium. Vystoupal jsem na nejvyšší místo a polkl. Usmál jsem se, naladil příjemný tón hlasu a začal recitovat. Nejvíce se vždy bojím toho, že mi dojdou slova a najednou budu mít okno. Každému se to stane. Ale jakmile se vzdáte a hodíte takový nasmělý výraz – ano, jsem pako, zapomněl jsem text, automaticky jste odsouzeni. Vypadnete z role. Najednou nejste hrdina z románu, ale jen nějaký prachobyčejný moula. Naštěstí se mi to v tomto případě nestalo. Při mé recitaci se diváci párkrát zasmáli, což je dobré znamení. Stává se z nich totiž uvolněné obecenstvo. Po úkloně jsem si oddechl a s radostí sešel z pódia dolů. Cítil jsem, že jsem splnil svůj úkol a předal pomyslnou štafetu dalším.

NOVÁ MÓDA PODZIMU SLUŠIVÁ A PRAKTICKÁ MÓDA PRO KAŽDÝ DEN

1. OLINKA — světlešedé tesilové šaty polopřiléhavého střihu s dvouřadovým zapínáním na zlaté knoflíčky. Budete v nich dobře oblečena pro každou příležitost. Zašleme Vám je ve velikostech II B 48 51 54.
Obj. č. 11714

Kčs 260.—

2. SIA — dámské šaty z tesilu, na kterých Vás upoutají nové módní detaily: poněkud rozšířená linie A a členění zadního dílu s krátkým dragounem. Můžete je objednat ve velikostech II B 45 48 51.

obj. č.: 11716 olivové
11717 béžové

Kčs 270.—

Na dobírku až do domu dodává

ZÁSILKOVÝ OBCHODNÍ DŮM PROSTĚJOV

Erik v roli předrecitátora na letošním ročníku poezie

První kolo „skrytou kamerou“

Niki Zemanová

Tak včera to bylo zahřívací kolo, naši mladí redaktori se při sledování a komentování soutěžících pomalu rozkoukávali – a troufáme si hodnotit, že to nedopadlo špatně. Zjistili jsme, že se nebojí vidět svými očima a napsat, co si myslí, co se jim líbí a co nelíbí. Nicméně ani skrytá Niki Zemanová se vlastního názoru nebojí, a i když je občas docela ostrá, jejím komentářům nikdy nechybí elegance, šmrnc a trefná pointa. Nuže, pojďme na to.

2. kolo

Veronika Mészárosová – tajomné zaklínanie a odklínanie pomocou drevených hrkáliek, ktoré nám ponúkajú odpovede pri mystických obradoch básnikov. Tajuplné, zvukomalebné, magické.

Tereza Svěráková recitovala *Tobě Evropo spílám od Abd Al-Wahhabího a Al-Bayatiho*.

Natália Hamadejová – éterická bytosť na studni, pod jej nohami hĺbka priestoru, ktorý sa (niekedy márne) snaží vtlačiť aj do svojej interpretácie. Rilke by sa možno čudoval, čo to vlastne napísal.

Dagmar Franková – doslova pochopila význam „mezinárodního“ festivalu poezie... porota musela byť konšternovaná pri rozmýšľaní o tom, či bola lepšia česká, alebo anglická verzia toho stého sonetu...

Jasmína Jakalová – konečne sme sa všetci dozvedeli o sebe krutú pravdu, že sme H...haha. Ale pekne. S odstupom. Bez podlizovania.

David Červeňák – keby bol sám impresionistom, asi by si nevybral túto prózu. A keď si ju už vybral, asi si mal načítať, kto to impresionisti boli... a nebyť taký expresívny.

Matěj Velička – rozihrané, rozbláznené, bojoval sám proti sebe a boj – napokon – prehral. Veľké odhodlanie nesie so sebou veľké sklamanie z vlastného zlyhania.

Nina Gelnerová – dlho trvalo, kým sme sa na poľovačku dostali, a keď sme sa tam už ocitli, zase z toho vyšli len tie šutre. Ale s láskou.

Nina Danišová – prehnané ambície neúspešných bytových a inte-

riérových dizajnérov niekedy vedú k nadmiernej produkcii literárnych textov. Ale nie vždy sa hodia aj na umelecký prednes.

Alfréd Tóth – poďme spolu lieťať!!! Pozri, ja už letím! Voľný pád musí byť úžasný, ale iba keď po ňom úspešne pristaneš na tvrdej zemi. Dnes sme sa vznášali. A nepristáli.

Alex Madová – baba, alebo jaga? Azda ani ona sama sa nevedela rozhodnúť, kým vlastne je. Ale strážidelné to mohlo byť aj viac. Hoci, radšej by sme sa nad tou babou boli pousmiali. Keby...

Adela Dukátová – smutno sa jazdí nahej jazdkyni, keď nemá koňa. Snažila sa cváľať, ale viac ako na klus to nevydalo.

Viktória Anna Lesayová – takmer naivná, ale úprimná stála pred nami na studni a otázky podobne hlboké kládla nielen nám, ale aj Bohu. Nesklamala ho. Ani nás. Pobavili sme sa nad vecami, ktoré sa zdajú byť samozrejme.

Marián Gajdoš – klobúk dolu! Ísť s kožou a vlastným príbehom na trh pred svorku nedečkávkých mladých ľudí a umlčať ich svojou múdrosťou – to si vyžaduje veľké skúsenosti a pokoru. Mladí – učte sa!

Eva Daňová – nemala to ľahké po gajdošovi gajdovať na svojich literárnych gajdách. A nevyplatilo sa. Zostalo to prázdne.

Martin Očko – znovu Poliaci. Znovu sústredenie. Znovu konflikt. Znovu – viac-menej – úspešne dobojovaný. Akurát po očku som sledoval, ako si poradí s publikom. Vyseletoval ho.

Dominika Iždinská – tentoraz trochu severnejšia, chladnejšia, nepriestupnejšia poézia, do ktorej sa nedostala ani ona. Ale snažila sa zo všetkých síl. Zamrzla vo fjorde.

Eva Hadravová – technicky dokonalá recitátorská mašina, ktorá ťa preválcuje svojím výberom textu, inteligentnou prípravou a nemenej presnou interpretáciou. Kdesi mi tam zostali v úzadí emócie, ktoré chýbali v nej i na javisku.

Nicole Haismannová – hra s abecedou, ktorá pobavila. Určite toho nešťastníka, ktorý trpel bolesťami hlavy, pretože mu ich úspešne liečila nielen interpretka, ale aj smiech divákov. Taká burleska. Ale pekná.

Tereza Svěráková – pritiahla so svojou domácnosťou a všetkým majetkom utečenca na javisko, aby nakrmila zástupy pecňom chleba. Trošku zbytočné ornamenty na to, aby sme pochopili trpkú aktuálnosť veršov, ktoré obviňujú ľudský nezaujem o osudy svojich blízkych.

Stanislav Nemrava – kým sme sa stihli udomáčniť v básni – bol z javiska preč. Ale zostal po ňom pocit

ľudskosti, bezpečia a lásky. Otvorili sme oči a on tam už nebol.

Tobiáš Nevřiva – znovu sa s nami zahral. Slovnými hračkami, presmyčkami, dvojzmyslami, ktoré mu ale dávali celkom pekný (ne)zmysel... lacnejší text, než v prvom kole.

Daniel Bleha – kafkovské vízie sa potvrdzujú aj v tomto storočí. Ale on ešte nie celkom pochopil, že menej býva viac, a že šakaly nie sú len útočné beštie, ale aj rafinovaní vyjednávači... nechal sa im odrbať.

František Barták – previedol nám panoptikom českej a čiasťočne aj svetovej literatúry a pre-

krásnymi paródiami nechal nazrieť do tvorivých dielní literárnych veľikánov. Úžasne sme sa bavili!

Iveta Kloptová – chodiaci smútok a bolesť. A pritom je to také krehké žieňa... minule som ju pristihla, že sa vie aj usmiať. Len keby nám to ukázala aj na javisku. Ale vie, že sa netreba ponosovať na verejnosti, stačí sa so svojim osudom len podeliť. Zdieľaný žal je polovičný žal – zdieľaná radosť je dvojnásobná radosť.

Matěj Velička při recitaci Kašpárkova snu od Miroslava Holuba

Vyvrcholení žádostných slastí

Jeden Bedřich, povoláním saldokontista, jednou napsal sbírku veršovaných básní. Nejdříve napsal jednu báseň, pak druhou, pak třetí, čtvrtou, pátou a tak dále, až jich měl deset, tedy celou sbírku. Nazval ji Vyvrcholení žádostných slastí a odebral se s ní za svým nejlepším přítelem, rovněž saldokontistou, kterýžto si hned všech deset básní pozorně přečetl a pravil: Úžasné, ty jsi, Bedřichu, básník! Také mám ten dojem, řekl Bedřich a šel domů spát, protože doba už byla pokročilá. Bedřichův přítel však celou noc oka nezamhouřil. Řekl si totiž: Když může skládat básně Bedřich, stejný saldokontista jako já, a ještě ke všemu můj nejlepší přítel, proč bych nemohl skládat také. A napsal jednu báseň, první, a pak postupně druhou, třetí, čtvrtou a tak dále, ve stejném pořadí jako předtím Bedřich napsal deset veršovaných básní, tedy celou sbírku, a stejně jako Bedřich ji nazval Vyvrcholení žádostných slastí. A hned ráno, velmi časně, ji šel Bedřichovi ukázat. Teď zas užasl Bedřich. Zdá se, příteli, že i ty jsi básník, pravil. Také mám ten dojem, řekl Bedřichův přítel. A dodal: Věřu, že jsem. A Bedřich pravil: Víš, co je na tvých básních zvláštní? Že jsou úplně stejné jako ty moje. Vskutku? podivil se přítel. A po chvíli přemýšlení dodal: Není však na tvých básních zvláštní přesně totéž? No jo... podivil se Bedřich. Na mých básních je zvláštní přesně totéž.

Ivan Wernisch

53. Mezinárodní festival poezie 19. - 21. října 2017

poř	jméno příjmení	autor název textu	1	2	3	4	5	6	7	body 2.kolo	body 1.kolo	body celkem	umíst. 2.kolo	umíst. 1.kolo	umíst. celkem	čas
			Libor Vacek	Peter Zemanik	Nina Martínková	Soňa Parišáková	Jaroslava Čajková	Aleš Vrzák	David Kroča							
1	Veronika MÉSZAROSOVÁ	Friedrich Nietzsche Ohnivě znameníe	~~6~~	8	7	~~8,5~~	8,5	8	7	38,5	34	72,5	1.	I.kat. 5.-7.	5.	7:27
2	Natália HAMADEJOVÁ	Rainer Maria Rilke Duinské elegie	7	~~8~~	6,5	6	7	~~5~~	6	32,5	30,5	63	8-11	I.kat. 14.-16.	12.	8:31
3	Dagmar FRANKOVÁ	Elizabeth Barrett-Browning Portugalské sonety č. X	4	~~6~~	5,5	~~3~~	4	4	6	23,5	33	56,5	8.	II. kat. 8.	8.	2:47
4	Jasmína JAKALOVÁ	Bertolt Brecht-Ludvik Z čítanky pre obyvateľov	~~7,5~~	~~6~~	7,5	7,5	7	7	6,5	35,5	30,5	66	2.	I.kat. 14.-16.	7.	3:01
5	David ČERVENÁK	Woody Allen Kdyby impresionisté byli	5	5	~~6~~	5	~~4~~	5	4	24	31,5	55,5	16.	I.kat. 12.	16.	3:03
6	Matěj VELIČKA	Miroslav Holub Kašpárkův sen	6,5	~~6~~	~~7~~	5,5	7	~~4~~	6	31	33	64	12.	I.kat. 9.-10.	11.	1:59
7	Nina GELNAROVÁ	Konstanty Ildelfons Galezyski Poľovačka so sokolmi	~~8~~	~~6~~	7	6,5	8	~~5~~	5	32,5	33,5	66	8-11	I.kat. 8.	10.	8:39
8	Nina DANIŠOVÁ	Virág Erdős Pripad prepolenej	5	5	7	6,5	~~7,5~~	~~4~~	5	28,5	30,5	59	14.	I.kat. 14.-16.	15.	4:30
9	Alfréd TÓTH	Vincent Huidobro Altazor alebo Cesta...	~~5~~	7	7	~~8,5~~	7,5	6	6	29,5	32,5	66	6-7.	I.kat. 11.	9.	5:17
10	Alex MADOVÁ	Eric Jakub Groch Baba Jaga	~~7~~	~~5~~	6	6,5	6,5	5	6	30	33	63	13.	I.kat. 9.-10.	13.	6:45
11	Adéla DUKÁTOVÁ	Lawrence Ferlinghetti, Smutná nahá jazdkyňa ...	6	7	~~7,5~~	7	6	~~5~~	6,5	32,5	34	66,5	8-11.	I.kat. 5.-7.	6.	5:14
12	Viktória Anna LESAYOVÁ	Jan Twardowski, Zbigniew Výber	~~7~~	7	7	~~8~~	7	7	7	35	31	66	3.	I.kat. 13.	8.	4:49
13	Marián GAUDOŠ	Milan Rúfus Očenaš	~~8~~	~~10~~	9,5	8,5	8	9	9	44	35	79	2.	II. kat. 7.	5.	5:27
14	Eva DAŇOVÁ	Dylan Thomas Obrad po nálete	5	~~4~~	5	5,5	5,5	5	~~6~~	26	34	60	15.	I.kat. 5.-7.	14.	6:03
15	Martin OČKO	Marcin Świetlicki Piesne ignoranta	6	7	7,5	~~8,5~~	7	6	~~5,5~~	33,5	34,5	68	6-7.	I.kat. 4.	5.	6:13
16	Dominika IŽDINSKÁ	Lars Gustafsson Výber	6	6	5,5	~~5~~	6	~~7~~	6	29,5	36,5	66	6.	II. kat. 5.	7.	4:29

poř	jméno příjmení	autor název textu	7							body celkem	umíst. 2.kolo	umíst. 1.kolo	čas		
			1	2	3	4	5	6	7						
17	Eva HADRAVOVÁ	Jiřina Hauková Naučte se ovládat	7,5	7	8	7	8	7,5	38	42	80	3.	1.	2.	7:05
18	Nicole HAISMANOVÁ	Edward Lear Moc-ne-moc-ná a-be-ce-da	7,5	7	7	6,5	6,5	8	34,5	38,5	73	4.-5.	2.	2.	3:55
19	Tereza SVĚŘÁKOVÁ	Abd Al-Wahhab, Al - Bayati Tobě Evropo spílám	7	6	6	7	7,5	7,5	34,5	37	71,5	4.	4.	4.	6:54
20	Stanislav NEMRAVA	Václav Hrabě Zavři oči	8	5	7	6	6	7	39	38	67	7.	3.	6.	2:07
21	Tobiáš NEVŘIVA	Štěpán Doležal Neházejte Fryntu do žita	7	8	6,5	5,5	6	7	32,5	43	75,5	8.-11.	1.	1.	3:13
22	Daniel BLEHA	Franz Kafka Šakali a arabové	7	6	7	6,5	6,5	7,5	34,5	36,5	71	4.-5.	3.	4.	4:54
23	František BARTÁK	Václav Lacina Šla Nanyňka do zeli	7,5	9	8	9	9	10	45	39,5	84,5	1.	2.	1.	8:26
24	Iveta KLOPTOVÁ	Mária Ferenčuhová Zápaly	7	8	6,5	6	7	6,5	34	35,5	69,5	5.	6.	5.	4:47

2. kolo

Asociačné obrazy z prvého dňa

Iveta Kloptová
Veronika
Mészárosová
Renata Jurčová

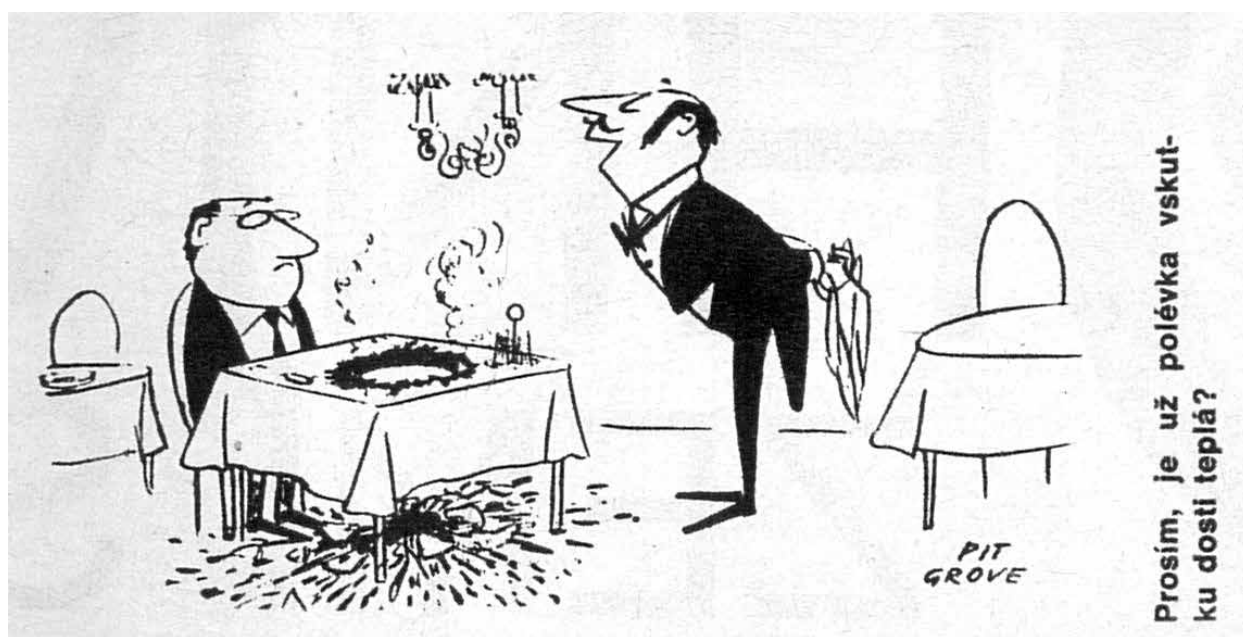
Táto poézia vznikla spontánnym spôsobom. Ako to už chodí, prvý večer skrsol dobrý nápad. A kde inde? V kréme. Ako inak než poéziu. Tak sme napísali asociačné obrazy. Zmes dojmov a pocitov z prvého dňa.

Fragmenty v košeli

Musíte klepať slovo hnieť
Uhniedzdiť farby v bruchu
Dlhé cesty vedú do krátkych intenzívnych
Stretnutí
Jablká sa kotúľajú
Akoby mali v jaderníku kameň
Slová
Si občas
Obliekajú bielu košeľu
Občas skrývajú sa za človeka
Hľadáme fragmenty slov
Ona sedí
A čaká
Nepopísaná
Papierové lodičky
Narážajú o riadky
nesú pohľadnia
Vplávajú do srsti
Skladá si nohy ruky
Do vody
Medzi ne
Keď nebo spadne na zem
Odplávajú
Malé hrozienka kotúľajúce sa
Nevedno kam
Pochytaj ich v mozaiku

Nabídka festivalové kuchyně

Valašská kyselice	35 Kč
Luštěninová polévka	35 Kč
Smažený kuřecí řízek, bramborový salát	85 Kč
Vepřový guláš, houskový knedlík	85 Kč
Vepřový steak na grilu, hranolky	85 Kč
Hermelín na grilu, opékané brambory	85 Kč
Chalupářská klobása, chléb	60 Kč
Párek v rohlíku	20 Kč
Hranolky, kečup nebo tatarka	30 Kč
Krajíc chleba se sádlem a cibulí	20 Kč
Zeleninový salát dle nabídky	60 Kč
Panna cotta dezert	35 Kč
1/4 Valašský frgál	35 Kč

Festivalové listy
53. Mezinárodního festivalu poezie
pro účastníky festivalu vydává
Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí,
příspěvková organizace.

Redakce: Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka – grafika, sazba.

Redakční kruh: Pavel Stojar, Aleš Linduška, Jiří Jurečka, Marek Adamík, Erik Zabrucký, Adéla Juráňová, Jana Fusková – fotograf.

Mezinárodní festival poezie je soutěž amatérských recitátorů z České a Slovenské republiky pořádaná Kulturním zařízením města Valašského Meziříčí a městem Valašské Meziříčí za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a CS Cabot ve spolupráci s NIPOS ARTAMA Praha a Národním osvětovým centrem Bratislava, DUHA – kulturním klubem u hradeb Prostějov a Městským kulturním střediskem Dolný Kubín.